

„Kristus uzvaras gājiens.”

Jon3:10-4:11; Mt20:1-16; Flp1:21-30;

²¹ jo dzīvot man nozīmē – Kristus un mirt man ir ieguvums. ²² Palikt dzīvam man nozīmē auglīgu darbu, un es nezinu, ko izvēlēšos. ²³ Mani velk uz abām pusēm: es kāroju atraisīties un būt ar Kristu, jo tas ir daudz labāk, ²⁴ bet jūsu dēļ ir nepieciešams palikt miesā. ²⁵ Ar tādu paļāvību es zinu, ka palikšu un būšu kopā ar jums jūsu izaugsmē un ticības priekā, ²⁶ lai tad, kad ieradīšos pie jums vēlreiz, caur mani jūsu dižošanās Kristū Jēzū būtu pāri plūstoša. ²⁷ Šajā pasaulē, dzīvojot starp cilvēkiem, esiet Kristus evaņģēlija cienīgi, tā ka, atnākot un jūs redzot vai prombūdam, es par jums dzirdu, ka jūs pastāvat vienā Garā un kā viena dvēsele kopīgi cīnāties par evaņģēlija ticību. ²⁸ Nebīstieties no pretiniekiem nevienā lietā; tas būs viņiem pierādījums par viņu bojā eju un par jūsu izglābšanos, un tas ir no Dieva. ²⁹ Kristus dēļ jums dota dāvana ne tikai ticēt Viņam, bet Viņa dēļ arī ciest, ³⁰ izcīnot tādu pašu cīņu, kādu esat redzējuši notiekam pie manis un kādu dzirdat notiekam tagad.

Šodien mēs svinam šī dievnama 95 gadu pastāvēšanas dievkalpojumu. Bet ja mums jādomā, kāpēc šeit ir šis dievnams, un kāda ir tā nozīme, tad mums nepietiek raudzīties tikai uz 1928.gadu, kad šajā vietā ielika šai baznīcai pamatakmeni. Jo vienmēr jau pirms dievnama celtniecības pastāv kādi īpaši cilvēki, kāda īpaša kopība, kura izvēlas būvēt priekš sevis dievnamu dievkalpojumu svinēšanai. Un atkal, ja mēs jautājam tālāk, no kurienes radās šie cilvēki, kuri vēlējas šo dievnamu būvēt? Tad mums atkal ir jādodas tālāk pagātnē. Patiesībā diezgan tālu! Nu priekš kāda varbūt ļoti ļoti tālu. Nu gandrīz divus tūkstošus gadu atpakaļ.

Un Svētie Raksti, Bībele, *iesēdina mūs laika mašīnā* un pieved pie kāda īpaša notikuma Eļļas jeb Olīvkalnā. Tur kalna galā notiek kāda īpaša satikšanās. Jā, norunāta satikšanās. Tur satikšanās vietu ir nolīcis pats Dieva Dēls. Vēl pavisam nesen notikumi bija sagriezušies ārprāta virpulī. Kungs Jēzus tika nodots, sagūstīts, visi Viņa mācekļi Viņu pameta un aizbēga. Jēzus, pati iemiesotā Dieva klātbūtne jeb Dievs cilvēka miesā tika nonāvēts. Nonāvēts kā visbriesmīgākais noziedznieks. Kā tāds ķeceris, kuru būtu jāsadēdzina uz

sārta. Bet sārta toreiz nebija. Bija moku rīks – krusts, kurš tika atvēlēts īpaši nevēlamiem noziedzniekiem.

Bet Jēzus labprātīgi Sevi nodeva Saviem mocītājiem. Savu vaigu Viņš pagrieza sitējiem un muguru – šaustītājiem. Viņš labprātīgi paņēma Savu krustu un devās uz Golgātas kalnu, lai visai cilvēcei ar Savām ciešanām un nāvi dotu izlīgumu Dieva priekšā. Viņam mirstot, tumsa apņēma zemi un, šķiet, svinēja uzvaru. Bet pie krusta notika acīm redzamais neticamais, uzvaru svinēja Tas, kurš nomira. Un tieši ar Viņa nāvi pie krusta iesākās Viņa lielais uzvaras gājiens. Jēzus nomira un, kā mēs to apliecinām ticības apliecībā, nokāpa ellē. Bet, ne lai turpinātu ciest, bet gan lai visām pretvarām pasludinātu dzīvības spēku. Un ar spēku sludinātu, ka Viņš ir apstādinājis nāves uzvaras gājienu. Jā, pietiek tai valdīt. Nu uz godības troni dodas patiess cilvēks un patiess Dievs – pats Dieva Dēls Kungs Jēzus Kristus.

Un tā, pasludinājis dzīvības spēku pašos elles dziļumos, Jēzus trešajā dienā Savā miesā augšāmcēlās no mirušajiem. Viņš trešās dienas vakarā nāca Savu mācekļu vidū, kas bailēs drebēdami par savām dzīvībām un nodevības trīsām savās sirdīs, sēdēja aiz aizslēgtām durvīm. Jēzus nāca Viņu vidū un teica: **“Miers ar jums!”** Un Viņš to teica, lai mierinātu, spēcinātu, iedrošinātu un dziedinātu Savu mācekļu sirdsapziņas. Viņš nenāca apsūdzēdams, nicinādams, tiesādams. Nē, tikai pilns dzīvības spēka un dāvādams šo miera spēku Saviem mācekļiem. **“Miers ar jums!”** Un Viņš sacīja šos spēka un dzīvības vārdus un lika tiem klāt kādu īpašu pavēli, sakot: **„Kā Tēvs Mani ir sūtījis, tā arī Es jūs sūtu!”** To pateicis, Viņš uzpūta dvasi un tiem sacīja: **“Saņemiet Svēto Garu! Kam jūs grēkus piedosiet, tiem tie tiks piedoti; kam paturēsiet, tiem paliks.”** (Jņ 20:21-23) Iespējams, ka šo kristīgās misijas pirmipavēli, ja to tā var nosaukt, mācekļi vēl tā īsti neuztvēra. Nu to tā varētu saprast. Jo pārāk daudz triju dienu ietvarā ir bijis notikumu, kas vienkāršu cilvēku varētu *izsist no*

sliedēm. Tātad Jēzus Saviem mācekļiem deva misijas pirmavēli, kuru pēc tam vēlāk vēl četrdesmit dienas paskaidroja. Un tad mēs nonākam pie Eļļas kalna, pie šīs īpaši norunātās satikšanās. Šī kalna galā ieradās Jēzus mācekļi un tur, cik var saprast, viņiem atsevišķi pievienojas Jēzus. Un Jēzus, pienācis Savu mācekļu pulciņam klāt, sacīja: „**Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes, tādēļ ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis; un, redzi, Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām.**” (Mat 28:18-20)

Šie nozīmīgie Jēzus vārdi arī mums katram šodien atgādina, kāpēc mēs šeit šodien esam un kāpēc šajā vietā bija kāda īpaša kopība, kas vēlējās būvēt dievnamu. Šī īpašā kopība – kristiešu draudze, kas vēlējās celt šo dievnamu nebija nejaušība. To vadīja un svētīja Jēzus vārdu spēks, kurus Viņš bija sacījis pirms uzņemšanas debesu godībā: „Ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas.” Un Viņa mācekļi gāja. Viņi gāja un gāja. Sludināja, mācīja un kristīja cilvēkus Dieva Tēva un Dēla un Svētā Gara Vārdā. Viņi gāja pie visām tautām. Un apustuļi gāja un atnāca arī līdz mūsu Latvijai, līdz Liepājai. Vai apustuļi tiešām šeit atnāca? Vai viņi izpildīja Jēzus sacīto? Jā, protams! Jo tur, kur Jēzus mācekļu jeb apustuļu vārdi un mācība tiek sludināta un apliecināta, tur klāt ir viņi paši un caur šiem vārdiem arī paša Dieva Dēla klātbūtne. Jo Viņš taču arī sacīja, ka “**Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām**”. Visi Jēzus apustuļi, Viņa augšāmcelšanās aculiecinieki, ir miruši. Bet viņi mūsu vidū turpina dzīvot savos vārdos. Un viņi turpina dzīvot caur kristīgo draudzi, ar paša Jēzus apsolīto klātbūtni.

Kristieši mēdz sveicināt viens otru, sakot: “Kristus mūsu vidū!” Un kā atbilde skan: “Viņš ir un būs! Jā, patiesi Viņš ir bijis ar Savu draudzi, un Viņš ir un būs ar Savu draudzi līdz pat laiku beigām.” Tas ir iedrošinājums un mierinājums, kas mums vienmēr ir jāņem vērā.

Bet mūsu šīs dienas sprediķa teksts pievērš mūsu uzmanību kādam citam Jēzus māceklim – apustulim Pāvilam. Par sevi viņš sacīja, ka viņš ir pats pēdējais apustuļu starpā un nav pat cienīgs saukties par apustuli, jo viņš ir bijis Dieva draudzes vajātājs. Bet, kā mēs to lasām Svētajos Rakstos, tad Dievam pie šī vajātāja bija īpašs nodoms. Apustulis Pāvils pirms savas atgriešanās bija dedzīgs Dieva draudzes vajātājs, kuram labpatika vajāt un nodot nāvē kristiešus. Bet Dievs viņu uzlūkoja un darīja par dedzīgu Dieva žēlastības vēsts sludinātāju un apliecinātāju. Un sludinādams Dieva žēlastības vēsti viņš ļoti bieži iekļuva nepatikšanās. Viņš tika daudzkārt vajāts, šautīts, sist, akmeņiem mētāts un cietumos likts. Un tad kādā reizē no cietuma viņš draudzei Filipos rakstīja vēstuli, kuras rindām arī mēs šodien esam aicināti pievērst uzmanību.

Pāvils raksta: “**Mani velk uz abām pusēm: es kāroju atraisīties un būt ar Kristu, jo tas ir daudz labāk, bet jūsu dēļ ir nepieciešams palikt miesā**”. Ar šiem vārdiem Pāvils sniedz atbildi uz kādu būtisku jautājumu, kas nereti rodas arī mūsdienu kristiešu prātā. Proti, kāpēc tad, kad mēs sākam ticēt Dievam un apliecinām Jēzu par Savu Glābēju un dzīvības devēju, Dievs nepaņem mūs uzreiz prom no šīs pasaules? Tā mēs gribētu gan! It īpaši dzīves grūtību vidū, kad pārbaudījumu un ciešanu nasta izspiež no mums pēdējos dzīvības, prieka un iedvesmas spēkus. Jā, tāpēc jau Pāvils cietumā raksta, ka viņš gribētu atraisīties un doties uz debesīm pie Jēzus. Jā, tas tiešām būtu labi, bet viņš raksta – **jūsu dēļ ir nepieciešams palikt miesā**. Viņam vajadzēja palikt miesā draudzes un misijas dēļ. Arī mums šeit šajā grēka postītajā pasaulē ir jāpaliek draudzes un misijas dēļ. Jo, ja nebūs draudzes, tad kurš sludinās? Kurš apliecinās Kristus uzvaru tiem, kas mīt ciešanās un nāves ēnā? Kurš tad dos šai pasaulei cerību? Kurš sniegs tai Dieva lielo piedošanu, kas Viņam maksāja Viņa Dēla ciešanas un miršanu pie krusta? Šīs dāvanas varam pasniegt tikai mēs – kristīgā draudze, jo arī uz mums taču attiecas Jēzus vārdi: “Ejiet un

dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami un mācīdami turēt visu, ko esmu jums pavēlējis”.

Tāpēc mēs šeit šodien esam nākuši, lai sev un citiem atkal atgādinātu, ka šis Krusta draudzes dievnams ir vieta, kur Dievs kalpo cilvēkiem. Ka Dievs arī šajā vietā aizsniedz vājos, slimos, grēcīgos ar mūsu vārdiem un mūsu rokām. Ar mūsu vārdiem uzrunā, ar mūsu rokām kalpo, mierina un apskauj.

Tālāk Pāvils savā vēstulē filipiešiem raksta: „**Ar tādu paļāvību es zinu, ka palikšu un būšu kopā ar jums jūsu izaugsmē un ticības priekā, lai tad, kad ieradīšos pie jums vēlreiz, caur mani jūsu dižošanās Kristū Jēzū būtu pāri plūstoša.**”

Un šajos Pāvila vārdos ir kaut kas tāds, kuru būtu vērts iekļaut ikvienas draudzes darbības noteikumos. Pirmkārt, izaugsme. Otrkārt, ticības prieks. Treškārt, dižošanās Kristū Jēzū.

Un ja mums būtu jājautā, kas tad ir kristīgās draudzes dzīvības spēks? Kā tas izpaužas? Kā to var atpazīt? Tad, lūk, šeit ir šīs trīs lietas: izaugsme, ticības prieks un dižošanās Kristū Jēzū.

Un te man atkal jānopūšas, jo par šīm trim lietām varētu sacīt vēl daudz skaistu sprediķu. Bet lai tie paliek citai reizei. Bet šeit pats galvenais, ka mēs kā kristīgā draudze neizlaižam no sava skatu punkta mūsu galveno mērķi. Dot dzīvību. Dot pasaulei dzīvības pilnību Kristū Jēzū. Mācīt citiem ne tikai dzīvot dzīvi, bet svinēt dzīvi. Jo ir taču tā, ka ļoti bieži dzīves dzīvo cilvēkus, nevis viņi dzīvo dzīves. Daudzi ir savu grēku, pagātnes kļūdu, citu nodarījumu gūstekņi. Viņi ārēji dzīvo brīvībā, bet iekšēji savā sirdī dzīvo cietumā.

Šeit man prātā nāk kāds Apustuļu darbos aprakstīts notikums, kad kādā reizē Pāvils un Sīla bija iemesti cietumā un iekalti važās. Ko viņi darīja? Viņi dziedāja slavas dziesmas Dievam. Viņi cietumā bija daudz brīvāki, nekā vairums ārpus tā. Un, mīļie, šis brīvības un dzīvības spēks arī mums ir

pieejams. Mēs varam piedzīvot izaugsmi, ticības prieku un lepošanos ar Kungu Jēzu. Mēs to varam visām tumsības varām un pretvarām par spīti, jo Kristus ir augšāmcēlies! Viņš patiesi ir augšāmcēlies par mums un mūsu dēļ, lai arī šeit būtu draudze un būtu Dieva nams.

Un noslēdzot sprediķi es vēlos norādīt uz nākamās dziesmas, kuru dziedāsim, trešā panta vārdiem. Tur lasām lūgumu Dievam: „**Liec mums redzēt, Kungs, no jauna mūsu pašu nespēku.**” Un šī tiešām ir atslēga, kas atslēdz ceļu uz izaugsmi, uz ticības prieku un lepošanos ar Jēzu. Tā ir apziņa par savu nespēku. Tā ir visu dzīves laiku apgūstama gudrība. Jo mēs nekad nesalūztam tur kur esam paši vājākie. Tieši otrādi, mēs salūztam tur, kur esam paši stiprākie. Tāpēc būt nespēcīgam nozīmē būt spēcīgam. Jo kad esam nespēcīgi, tad pats Kristus ir ar mums. Un tieši **Viņš** parādīja spēku nespēkā, mirdams pie krusta. Viņš mira, lai apstādinātu nāves uzvaras gājienu un lai ar Savu augšāmcelšanās spēku būtu dzīvs arī mūsos un mūsu vidū. Viņu vien kā savu Kungu slavējam un Viņu kā šī Dieva nama saimnieku godājam. Āmen.

Mācītājs Zigmārs Ziemanis